

ПОЛИНОВА РАДІСТЬ ЧУЖИНИ, ГІРКАВА СПОВІДЬ РІДНОКРАЮ

Ніна Степанівна Сюйва із Городниці завітала у редакцію часопису «Гомін плюс», щоб перевести подих. Цього дня 79-річна жінка приїхала у райцентр владнати «справу із паперами за земельні паї» у міжрайонній державній податковій інспекції. «Може, вернеться кілька десятків гривень?»- розмірковувала бідолашна селянка.

В установі Ніна Степанівна відчула себе зле. Їй допомогли оформити папери, а тоді вона зайшла до журналістів.

Ковтнувши кілька пігулок, заспокоївшись після активної штовханини у податківців, співрозмовниця розповіла про свої літа молодії, поневіряння і страждання у чужих краях і у чужих людей...

6 стор.

ПОЛИНОВА РАДІСТЬ ЧУЖИНИ, ГІРКАВА СПОВІДЬ РІДНОКРАЮ

У 1942 році 18-річну Ніну Козлюк та її тринадцятирічну сестричку Надійку фашистські окупанти вивезли у Німеччину на примусові роботи. Обидві працювали у селі Фляхензайфен, що в окрузі міста Левенберг. Ніна у хазяїна виконувала різні роботи по господарству, а Надя по-сусідськи доглядала стареньку бабусю і діток. Може, те, що сестри перебували близько одна від одної, додало їм сил долати крутотлами чужини, вселяло надію на повернення до маминої вишні і на батьківський поріг.

Заради об'єктивності Ніна Степанівна зазначила, що хазяї добре ставилися до неї. Мабуть, тому, що була роботою і не вередливою. Єдине, чого не «засвоїла» - молотби у чотири ціпи. Та, зважаючи на бездоганну поведінку і сумління українки, це не вплинуло на ставлення господарів до неї.

Але і чуйне відношення до наймички не могло притлумити тугу за ріднокраєм. До того ж нещастя замало не вкоротило життя Ніни. Якось із господарем авантажували на підвою сіно. Хазяїн закріплював «рубля», який висковзнув із його рук і вцілів у

голову україночки. Дівчина знепритомніла, а німець злякався, бо вважав, що наймичка померла. На щастя, Бог милував. Поволі прийшла до тями і з часом сліди тієї історії заміг час.

Коли радянські війська визволили бранок, то не відразу сестри взяли курс на рідну хату. Більш як півроку разом із такими ж невільницями гнали худобу із Німеччини у Румунію. Довелося Ніні брати у руки гвинтівку і охороняти стадо. Наді зброю не довіряли, бо була неповнолітньою.

Пригадає жінка, як переганяли тварин через Дунай. Удень корови ніяк не наважувалися стати на хиткий міст. Тож доводилося вночі «форсувати» тиху європейську річку. Скільки тоді худоби пропало у воді? - не злічити. Одне слово, мандрівка чужиною завершилася у 1946 році і незадовго до Великодня сестри повернулися у рідне село.

У село, та не у батьківську хату. Рідна оселя згоріла у вогні війни. Разом зі своїми односельцями згорів у полум'ї городничької трагедії і батько. У Малинському лісі знайшла свій останній притулок матуся. Не дочекався

сестричок із чужини і брат - рідним вкоротила віку війна...

Ніна дивно, що після воєнних поневіряння для сестер

були гіркими і болючими. Навіть у гітлерівській неволі не голодували, а у рідній сторонці, бувало, впродовж доби і різки у роті не мали. Врятувало сестер те, що старша вміла шити. Тож Ніна за кустя хліба для себе і Надійки обшивала односельчан.

Якось Ніна побачила Олексія Сюйву із Малої Городниці. Хлопців у селі не було, тож хмарки дівочих мрій мимоволі закружляли біля цього парубка. А невдовзі він приніс шити сорочку.

- Забирай її додому, - наказала сину майбутня свекруха, - хай дівчина не мучиться.

Одружилися. А Надійка ще з рік тулилася на краю сімей-

Продовження. Початок на 1 сторінці.

ного гніздечка дядини, та й собі вийшла заміж...

Ніни у Ніни Степанівни два сини, 4 внучки, 7 правнуків. А позаду життя, де невеличкі радості чергувалися із великими трагедіями. Сподівалася, що хоч старість буде безтурботною. Та чергова порція клопотів виштовхнула із хати у райцентр, щоб там відчуті себе кволюю і хворою. І марні мої розумування щодо гуманізму, демократії, цинізму, бюрократії перед колишньою бранкою фашистської неволі, бо оскільки від цих реалій упродовж свого життя вона наковтала вдалість. Ще й на старість, вистачає...

Віталій ТАРАСЮК.